

Rozhovor se šéfredaktorem Slováckého deníku Pavlem Bohunem

Tazatel: Jarmila Brhelová

Respondent: Pavel Bohun – 48 let, rozvedený, má jednoho syna (21 let), žije střídavě v Dolněmčí a Uherském Hradišti, pracuje jako šéfredaktor Slováckého deníku

Rozhovor se konal v pátek 17. dubna 2015 v redakci Slováckého deníku – to, že jsme se sešli v respondentovi známém, skoro „domácím“ prostředí, ale ne přímo doma, vnímám jako výhodu na jeho straně. Na úvod se mi také podařilo „prolomit ledy“ jednak díky úvodním informacím o výzkumu, o plánovaném průběhu rozhovoru a také díky tomu, že část mé rodiny žije v Uherském Hradišti i Dolním Němčí. Našli jsme tedy hned z kraje společnou řeč. Myslím, že díky tomu pak byl respondent otevřenější a klidnější, hlavně s postupujícím časem, když viděl, že mu nic nehrozí. Rozhovor probíhal v příjemné atmosféře a nakonec trval téměř dvě hodiny, přerušení jsme byli pouze dvakrát, krátce (viz poznámky v textu). Respondent se podle mého názoru snažil odpovídat otevřeně, vysvětlovat širší souvislosti, následkem toho ale často odbíhal od tématu. Vyčkávala jsem, jestli se zase vrátí (takže některé jeho odpovědi jsou poměrně rozsáhlé), pokud se u některého tématu zapomněl a jeho tok myšlenek se podle mého názoru příliš vzdálil, snažila jsem se jej vrátit k tématu.

Bohužel kvůli tomu, jak dlouho rozhovor trval, jsem jej nestihla ukončit tak, jak jsem plánovala – závěr určitě mohl být důkladnější, ocenila bych i určitou zpětnou vazbu od respondenta, ten však už musel neodkladně odejít kvůli pracovní záležitosti. V průběhu rozhovoru jsem se snažila soustředit na myšlenky respondenta a doptávat se i mimo okruh určených témat, při přepisu mě však napadlo ještě několik otázek a mrzí mě, že jsem je nepoložila.

Na úvod bych se ráda zeptala – v e-mailu jste mi psal, že máte v Dolním Němčí trvalé bydliště. Znamená to, že tam máte trvalé bydliště, ale žijete jinde?

Mám tam dům, v podstatě dá se říct, že jsem se před časem rozvedl, nějaký ten nevím, rok asi bydlím v Hradišti. Jakože funguje to tak, že tam normálně působím, jsem tam minimálně jednou týdně, když jsou tam akce, tak se jich zúčastním...

Takže tak nějak přejíždíte mezi oběma místy?

Ano, ale je to sedmnáct kilometrů, to přece není žádná vzdálenost.

A víc času trávíte tedy v Hradišti?

Ne, nejmíc času trávím tady v této místnosti (*kancelář šéfredaktora Slováckého deníku*), asi čtrnáct, třináct hodin denně. Takže jako pak je cesta do bytu, pět minut, tak to si srovnejte. Já posledních deset let trávím tady. To že nejsou v Dolněmčí, to není důležité. Já když je tam nějaké jednání, když se tam něco děje, tak já ... jsem tam aktivní v celé řadě věcí, celé řady aktivit jsem spoluautorem, protože tam jsou lidi, kteří se taky angažují v médiích, a tak jak jsme na stejné vlně, rozumíme si, máme na to podobné názory, takže z toho důvodu. Není důležité, že tam nejsem každý den, protože i kdybych tam bydlel, tak by to bylo stejné, jako když jsem v Hradišti – to znamená, přijedu v devět domů a ráno zase v sedm jedu do Hradiště.

Můžu vědět, kolik je vám let?

Pavel Bohun

Čtyřicet osm čerstvě.

Říkal jste, že jste rozvedený...?

Ano.

Máte děti?

Syna, dvacet jedna let.

A ten žije v Dolním Němčí nebo někde studuje?

On studuje v Olomouci Fakultu tělesné kultury. Ale také bydlí v Dolněmčí.

Kde v obci bydlíte – v centru, na okraji?

Uprostřed obce, prakticky skoro u školy.

Pokud vím, v Dolněmčí ale není „oficiální“ střed obce, nemáte náměstí...?

Typické náměstí tam není, ale pomalu tam vzniká, oni se k němu chtějí dlouhodobě dobrat, protože aby mohlo vzniknout, tak tam je potřeba „zlikvidovat“ asi ještě jeden rohový dům. Pekárna už šla k zemi, pak tam byl nějaký další dům, to všechno buď obec vykoupila nebo... Takže to tam vzniká. Ten prostor upravili, takže to má našlápnuto, ale ten jeden dům, co vím, ten patří paní Kadlčkové, která má přes osmdesát a víceméně domluva je taková, že až – co vím, vím, že dohoda je taková, že až zemře, tak prostě obec udělá ten poslední krok k tomu, aby i naproti toho obchodního centra vznikl ten prostor. V té chvíli si myslím, že už se o náměstí bude moct hovořit naprosto regulérně.

Pocházíte přímo z Dolního Němčí nebo jste se tam přistěhoval?

Pocházím z tady, můj otec pochází z Dolních Bojanovic.

A potom se tedy přiznal do Dolního Němčí...

Ano, ano, já už jsem se narodil tady.

Takže vaše maminka je rodilá Dolněmčanka?

Ano, oni pochází z Dolního Němčí.

A patří k některému z těch hojně zastoupených rodů?

Ano, Zimčíkovi, maminka pochází z tohoto rozvětveného rodu Zimčíkových.

Žil jste v Dolněmčí celý život?

Já jsem tam nežil skoro vůbec, protože jsem po základní škole šel na střední, to jsem byl na intru ve Zlíně, pak jsem šel ze školy po maturitě rovnou na vojnu, to jsem byl další dva roky úplně pryč, přišel jsem z vojny, šel jsem zase zpátky do Zlína, kde jsem pracoval v designerském centru, až pak, až někdy od roku devadesát dva jsem se vrátil, ano dá se říct, že jsem žil... To je tak roztrhané, že jsem pak působil u Baťů v designerském centru přímo v Dolněmčí, protože tam vlastně když to firma Baťa převzala tu fabriku v roce devadesát dva, tak se stal ředitelem můj kamarád, který působil taky ve Zlíně a protože věděl, že je působím ve vývojovém

Pavel Bohun

centru, tak mě několik měsíců lákal, až mě potom zlomil, protože já jsem se nechtěl vracet do Dolněmčí, takže nakonec jsem byl donucen, a pak jsem postavil dům na místě domu mých prarodičů.

Takže od roku devadesát dva jste tam se svou rodinou zase žil.

Tak, ano.

Proč jste se tam původně nechtěl vrátit?

Protože jsem si zvykl na život ve Zlíně, kde jsem byl vlastně mimo vojnu osm let dohromady.

A líbilo se vám tam víc než v Dolněmčí?

Zvykl jsem si na ty móresy. Ale pak zas jsem byl spokojen... Je pohodlné mít pracoviště v obci, nedojíždět, je to časově i ekonomicky výhodné.

Ale dětství a základní školu jste prožil v Dolněmčí?

Ano, na základní školu jsem chodil v Dolněmčí.

Líbilo se vám tam?

Jasně, škola byla tři minuty od domu, takže bez problému.

Máte tam ještě dnes přátele, známé – vazby?

Ano, samozřejmě. Ale většina přátel bydlí jinde. My jsme všichni, jako mnoho z nich se oženilo a odstěhovalo, prostě vylétli, v současnosti pár z nich tam zůstalo – pár těch, co nenašli působiště jinde. Ale je celá řada lidí, co jsou v Brně – jeden tam učí na vysoké škole, druhý se tam oženil, má tam firmu, třetí tam dělá šéfa zvukařů v Městském divadle, ale ti všichni se vracejí. Dneska mi napsal esemesku, že jede z Brna do Dolněmčí, že se tam potkáme, tak jsem mu napsal jo, samozřejmě, já tam přijedu. Takže tak jako všichni se tam vrací. Někteří novináři... Je třeba dva, tři měsíce v Dolněmčí a pak jede na cestu po východní části Ruska nebo teď je měsíc v Berlíně, takže tak působíme. Proto ty kontakty jsou takové. Mám přehled o všem samozřejmě, protože pár těch lidí působí i v zastupitelstvu, těch mých blízkých osob, takže já jsem nejen informován a spravován o tom, jak to funguje, navíc taky jsem přizván do různých aktivit. Takže například kulturní komise, která nestojí jen na členech zastupitelstva, má více členů, a protože dělám šéfredaktora Slováckého deníku, tak mě přizvou, protože je zajímavá můj názor. A mám taky přehled, kam by se mohlo co posunout, takže takový poradní orgán. Tím pádem to má i zpětnou vazbu na mě, že vím přesně, co se tam děje.

To jsem ráda, k tomu se dostaneme v další části rozhovoru. Ještě mě napadlo – i širší rodina žije v Dolněmčí?

Ano, dá se říct, že rodina, teda hlavně ti starší, jsou tam, když se nebavím o té tatkově části.

Dostáváme se k tématu každodenního života – jak vypadá váš běžný den a týden?

Tož, teď je to takové složité. Můžu vám to přiblížit – jsem v novinách jedenáctým rokem. Bydlet v Hradišti jsem začal až před rokem, takže bavme se o tom, o těch deseti předchozích letech. Mnozí ani nepostřehli, že tam nebydlím, protože mě normálně na akcích vidí, všude se vyskytuju, akorát přes den tam jaksi nefunguju, protože jsem v redakci. Takže normálně o půl osmé jsem odjížděl do Hradiště, v osm jsem byl v redakci a

vracel jsem se v osm večer. No ale pokud se něco vyskytlo, příklad, sem tam zastupitelstvo, nebo nějaká beseda nebo schůzka nějaké skupiny aktivistů, tak jsem prostě přijel dřív a setkal se s nimi, když bylo potřeba.

Která místa v obci často navštěvujete – míněno hospoda, obchody...?

Nejčastějším místem setkání jsou opravdu restaurace, kde většinou s těma lidma, co se tam o víkendu vyskytnou, se sejdeme, a to se týká také různých sezení, která se zabývají aktivitami, řešením nějakých problémů, výsadbou stromů... Takže pokud se domlouvá nějaká schůzka, to můžu uvést příklad – schůzka širší kulturní komise, která se zabývala celou řadou aktivit včetně finální podoby oslav 70. výročí osvobození a tak dál, tak ta se konala v restauraci Na Muzeu. Je tam několik prostorů, tak v jednom z nich byla schůzka domluvena. Měsíc předtím zase jiná partija měla zase schůzku v restauraci Rozkvět, je tam salonek... Není tam prostor, který by měly spolky nějak speciálně na obecním úřadu jak někde, kde nemají ideální vazby na ta kulturní zařízení, tak tady se to schází všechno v těch prostorech restaurací.

Měla jsem na mysli spíš to, když už se v Dolněmčí vyskytujete, která místa navštěvujete – chodíte na fotbal, do hospody, do obchodu...

Na fotbal bohužel nechodím, ale chodím na ty schůze, jak jsem říkal, plus chodím do kulturního domu, kde se konají různé akce – počínaje plesy, různými setkáními seniorů, protože oni mě tam zvou a je to většinou o víkendu. Tak mi tetička Ježková zavolá, prosím tě, budeme mít ples seniorů, to ani není ples, to je jen takové setkání, loni's nebyl, prosím tě přijed', rádi tě tam uvidíme. No tak já tam přijedu, povykládám s těma lidma, oni jsou rádi, že mě tam vidí...

Takže jste v Dolněmčí známý člověk?

Určitě ano, teď už.

Kam jezdíte za kulturou, na nákupy – jak často Dolněmčí opouštíte?

V souvislosti s těmito aktivitami velmi často. Slovácký deník je mediálním partnerem celé řady aktivit a my úzce spolupracujeme například se Slováckým divadlem, takže já se zúčastním všech nových divadelních představení. Důvod kromě toho, že mě to zajímá, je to, že jsem členem komise, která na začátku každého roku rozhoduje o udělení tzv. Největšího z pierotů, to jsou tři ceny pro nejlepšího herce, herečku a inscenaci. Takže to ze závazku udělalo takovou zajímavou povinnost, to je jedna věc. Pak je celá řada akcí, spolupracujeme s Klubem kultury v Uherském Hradišti. Já, protože su z Brodska, tak jsem si před deseti lety vzal dobrovolně na svá bedra kontakty s Brodskem, takže mám velmi dobré vztahy jako jeden z mála tady s uherskobrodskou uměleckou skupinou lidí, takže...

Takže váš kulturní život je vázaný hlavně na práci a blízké okolí?

Odrazovým můstkem byla práce a za ty roky se z toho nabalily osobní vazby, ti lidi mě nevolají už jen proto, že jsem z novin. Není to vždycky pracovní a je to taky o tom, že tam nepřichází jen novinář, ale taky člověk, který tomu i rozumí, poněvadž se s těma lidma za ty roky bavím, tak oni pochopili, že jen nestojím a nenaslouchám a nekývu, takže ono to hodně souvisí s tou prací...

A týká se to tedy oblastí Uherskohradištska, Uherskobrodsko, ...

Uherský Brod a Uherské Hradiště, bych řekl, protože Uherské Hradiště je mimořádně kulturní místo, těch akcí, které se dějou tady, já si myslím, že je jich minimálně dvojnásobné množství oproti tomu, co se děje ve

Zlíně, v krajském městě. Žil jsem tam, vím, jak tam „zdechl pes“ o víkendu, a z víkendu ve Zlíně jsem měl trauma. To jsem se vždycky strašně rád vracel do Dolněmčí, protože jsem věděl, že vždycky o víkendu se Zlín vylidní a to je prostě frustrující chodit ulicema, kde nikdo není, všichni jsou buď doma nebo mimo...

Když chcete vědět, co je ve vesnici nového, koho se zeptáte?

Určitě když potřebuju vědět, jak něco dopadlo, čeho jsem nebyl osobním účastníkem, tak pro základ si vlezu samozřejmě na webové stránky obce.

Webové stránky Dolněmčí mi připadají ve srovnání s jinými obcemi poměrně informačně nabitě. Jak to vnímáte vy?

No on to starosta zadal firmě, takže se o to stará někdo, kdo má za to dobře zapláceno. Ale to je dobře. Z mého pohledu, musím říct, ano, ale je potřeba znát můj pohled, jak si já vykládám dobré fungování – z mého novinářského pohledu jsou nejlépe fungující webové stránky ty, u kterých najdu veškerý zpravodajský servis aktuálně. To znamená - v neděli se tam něco stane, příklad, karneval, a já už v pondělí tam vidím fotky. Avízo na akce, že jsou tam čtrnáct dní nebo tři týdny dopředu. To je pro mě jako ideální a z toho usuzuji, nakolik jsou nebo nejsou kvalitní.

A z tohoto pohledu tedy podle vás jsou kvalitní?

Jsou, ano, z tohoto pohledu jsou. Ale ono je to taky o tom samozřejmě, že tam mají odkazy na servery a musím přiznat, že tam mají aktuální prokliky, prolinky na Slovácký deník, ale má to snad maximálně ještě jedna obec. Takhle, čtyři redakce Zlínského kraje mají dva webáky a jeden je z Hradiště. A když to začínalo před šesti, sedmi lety, kdy začínal nabíhat web Deníku, tak jsem zkusil s kolegyní domluvit, zdali by šlo, aby udělala prolink, aby padaly naše zprávy o Dolněmčí do jejich webového prostředí. Jenomže jsme zjistili, že ono to samospádem nejde, že tam je nutné něco pro to udělat, vytvořit nějaké přesměrování. No byl to pokus, který jsme zrealizovali, ono to tam padá, ale bezpracně to nejde. Myslím tím to, že webařka nakonec u toho už zůstala, poněvadž to fungovalo a ještě tak ji to moc nezatěžovalo, nicméně připustila, že pokud by takto měla obhospodařovat všechny obce... Ale to je spíš nedostatek systému, tak by to nešlo technicky vůbec dělat. Takže oni (v *Dolním Němčí*) mají jako bonus, ve smyslu, že já jsem novinář, jsem z tama, ta už několik roků tam ten transfer těch zpráv, které vyjdou u nás v novinách o Dolním Němčí, tak se tam rovnou zobrazují. Ale je to výjimka, je to vlastně premiéra derniéra zároveň, ve smyslu, že žádné další jsme nezkoušeli, protože je to relativně pracné. Takže to je ta trochu výhoda, nicméně o tom ty jejich webové stránky nejsou. Oni tam mají konkurenční týdeník Dobrý den s kurýrem, tam jsou odkazy, ovšem nevýhoda je, že konkurence má některé starší věci zpoplatněné, takže člověk když se tam chce prolistovat, tak tam naráží na problém, že pokud nemá zaplacený e-paper, tak si přečte úvodní odstaveček a tím končí. Jinak ty stránky fungují samy o sobě, dělá to někdo, kdo to dělá celkem obstojně, asi má dobré zadání, asi ho plní docela dobře, zadání je asi od starosty, od vedení obce, a funguje to. Zřejmě si to dobře rozdělil, má tam spoustu lidí, co se kulturou zabývají, takže asi mají befel, že prostě uděláte, druhý den přepošlete a pak to tam spadne, takže ano, je to asi i o tom manažerském rozdělení činností.

Když se vrátíme k tomu hledání informací, říkal jste, že základem jsou webové stránky. A kam se obracíte dál?

Pak jsou samozřejmě ty moje kontakty, osobní kontakty. Kamarádi, v zastupitelstvu znám skoro všechny, jsou to různí lidi – s některými se znám velmi dobře, s některými jsem organizoval různé akce... Víím, že když se řeší něco, já nevím, zeleň, tak víím, že je tam pár lidí, kteří se tím zabývají velmi výrazně, tak stačí vytočit dvě

čísla a mám ty informace velmi fundované a ne-proradniční. To znamená kritické. Řeknou ano, stalo se to, ale není to tak luxusní, jak starosta říká, že to je výborný nápad, má to i svoje negativní stránky. Takže já navíc, vzhledem k tomu, že mám ty kontakty, tak mám příjem informací komplexní.

Máte pocit, že pokud byste měl informace jen od starosty, byly by informace zkreslené?

Ano, ale to u většiny starostů, to je prostě deformace prezentovat jen to lepší, ale nicméně existuje i menšina starostů, kteří nemají problém s tím říct ano, zatím nám to nefunguje, protože proto. Ale je většina starostů, kteří by neřekli, zatím nám to nefunguje, na to by reagovali, až bych to řekl já. Ale to je normální, v tom nevidím problém.

To jsou osobní kontakty. V Dolněmčí funguje i obecní zpravodaj, sledujete ho?

Samozřejmě, chodí do domu, mám ho ve schránce... *(přemýšlí)* Možná dva nebo tři roky má podobu jakou má, to znamená – je na lesku, je vesměs barevný, a je konečně takový, jaký má mít obec o počtu téměř tři tisíce obyvatel. Do té doby byl trapný, byl naprosto pro obec tohoto rozpočtu a těchto příjmů nepřijatelný, pro mě jako člověka, několikrát jsem na to starostu upozornil, musím přiznat, že se toho chytil, a že pak za mnou přišel a hlásil mi, jak říkal, že by bylo dobré mít barevný na lesku a na křídě, tak jsem to dal do zastupitelstva, a my ten zpravodaj budeme dělat jinak. Tím jsem přispěl k tomu, aby se ten, který vycházel černobíle a ještě k tomu byl nějak pofidérně kopírovaný a dělaný tak jako na koleně, amatérsky, jako čtvrtá liga, tak vypadá to opravdu důstojně, na obec, která se nějak tváří navenek, tak trochu i vevnitř.

Přiznám se, že já u nás v obci taky dělám zpravodaj, takže tohle téma mě zajímá. Změnila se podoba zpravodaje i obsahově nebo jen grafická stránka?

Ono tam těch stran přibylo. Ten rozsah předtím byl užší. Myslím si, že minimálně o třetinu těch stran přibylo. Zcela jistě nejde jen o grafickou proměnu. Obsahovou ve smyslu, že tam přibylo stran a tedy že spolky a zájmové organizace se můžou prezentovat. To je obecný problém, protože ty lidi znám a taky mám spoustu kamarádů mezi těmi obyčejnými myslivci, zahrádkáři, a tak jako vím, jaký je obrovský problém, když má někdo napsat výstup z nějaké akce. Pakliže tam není nikdo, komu je dáno, tak je to utrpení a to utrpení se pak přeneso do toho tisku, ale to je normální věc, to znáte.

Když říkáte, že můžou, to znamená, že předtím nemohli?

Ano, nemohli, protože ty listy byly čtyři. A když bylo akcí víc, tak se tam nedostali. Anebo tam vyšla jedna zpráva, ještě k tomu černobílá, špatná fotka, úplně trapas.

Takže dneska mají lepší možnosti publikovat. Využívají toho, mají o to zájem?

Myslím si, že jo. Asi je spíš zájem od obce, mám za to, že obec, když je termín uzávěrky, tak už tlačí, tak už prostě něco dodejte a tak. Ale to je spíš problém, že teda nemá kdo co napsat.

Kdo má ten obecní zpravodaj na starosti, nevíte?

Nevím přesně, to bych spekuloval.

Zpravodaj dnes tedy podle vás poskytuje dobré informace?

Pavel Bohun

V rámci toho, co ta obec generuje. Tam nic lepšího není. Publikují tam svoje věci někteří ti moji známí, co působí v novinářině, protože se angažují na poli kulturním, folklorním, takže tam ty příspěvky jsou a je zájem je tam mít, protože jsou ty lepší.

Dokonce vaše fara má svoje internetové a facebookové stránky. To není úplně obvyklé.

To máte pravdu. Zajímalo mě to jako novináře do chvíle, než arcibiskupství olomoucké zřídilo funkci tiskového mluvčího. Důvod je jasný – protože jsme velmi religiozní oblast, tak z toho vyplývá i nastavení našeho periodika dodávat i servis pro tuto velkou skupinu lidí. Většina z nich jsou naši čtenáři. Z toho plynou taky nějaké naše povinnosti v souvislosti s Vánoce a Velikonocema, prezentovat tyto věci v novinách a protože je to každý rok stejné, tak vymýšlíte různé věci, ale některé záležitosti jsou standardní a to je například soupis vánočních nebo velikonočních mší, jako servis pro lidi, kteří různě cirkulují. Takže z toho důvodu jsme to řešili přímo s farou, ale to byla katastrofa, někdy nebylo možné se ani dovolat, později s děkanáty, brodským a hradištským, tam byl stejný problém, protože dva tři dny před svátkama ani děkan ještě neměl posbírané údaje, takže zase problém. Takže jsme byli rádi, že v Olomouci začal působit pan Gračka (*Mgr. Jiří Gračka, tiskový mluvčí Arcibiskupství olomouckého*), který ví, že je o to zájem, tak to s předstihem posbírá... Z toho důvodu už ty stránky nějak zásadně neřeším. Dolněmčanské občas, když něco potřebuju, ale okrajově. Ale vím, že fungují. Páter Hofírek to poměrně vede dobře, rozjel to dobře už jeho předchůdce páter Švihák, který se pak stal správcem dómu v Olomouci. Takže se to vyvíjí, ale nemám nějak zásadní důvod je využívat.

Co vy a média? Vzhledem k vašemu povolání asi znám odpověď, ale jak často čtete noviny, sledujete televizi, posloucháte rádio a podobně?

Tak samozřejmě, člověk aby byl v obraze, tak občas koukne i ke konkurenci... Po ránu si sjedu veškeré aktuální servery, abych byl v obraze, co vlastně se v noci stalo, protože ono občas se toho v noci děje hodně, takže člověk pak jde na tu ranní poradou v devět (*hodin*), kdy se spustí těch šest Skypů z různých oblastí a začnou valit dotazy a souvislosti, tak jako pak už vás to napojí a ten kdo neví, tak se musí vyloupnout z tohoto fofru a načíst si v práci, ale to už je ztráta.

Posloucháte rozhlas?

Rozhlas moc ne. Jsou kolegové, kteří mu věnují velkou pozornost, mají celou směnu sluchátka a poslouchají tam ty zprávy, já minimálně půlku času protelefonuju, tak si to nemůžu dovolit, to je ten důvod. Jinak jsem velkým příznivcem Radiožurnálu, koneckonců byl jsem, když jsem ještě pracoval mimo média, tak jsem za pět tři čtvrtě na sedm měl svou tříminutovou poznámku Ivan Hoffman, kterého později ulovila naše generální ředitelka Bosáková, a už pár let působí u nás, měl jsem možnost se s ním setkat, pohovořit... Jakože ano, Radiožurnál rozhodně ano, pokud mám možnost ho chytit.

Stíháte sledovat televizi?

Ano, televizi, čtyřadvacítka, když jsem někde na rychlo a vím, že je kolem celé, tak si to tam vždycky hodím, protože to je servis. Pakliže se něco děje, rozhodně čtyřadvacítka, když je extrém, tak ji máme puštěnou tady přímo na obrazovce, protože když řešíme kauzu nedej Bože...

Uherský Brod...

Ano, Uherský Brod, nebo střelbu v Kunovicích před pár lety, to je všechno tady, to člověk musí sledovat.

Minimálně z profesního hlediska tedy média sledujete.

Ano, ale Radiožurnál jsem sledoval, i když jsem ještě v médiích nepracoval, byl mi sympatický, pro mě naprosto luxusní informační servis.

A novější technologie – Facebook, Twitter, Skype, Instagram... používáte?

Skype samozřejmě používám v práci, Facebook také, nicméně ne tolik, poněvadž ... Přestože ten vývoj se žene kupředu, tak přece jen u nás, trochu starší generace panuje neustále nedůvěra k tomu v oblasti rizika úniku soukromých informací. Viděl jsem několik diskuzí, ve kterých naši specialisté řekli: Rozmyslete si to. A to byli mladí hoši, šest titulů vpředu, tři tituly vzadu, a řekli: Vy totiž ve chvíli, kdy si zřídíte svůj Facebookový účet, říkáte světu – Tady jsem, tady mě máte. Takže se nesmíte divit, když vás někdo vyfotí opilého a někdo mu to sebere a vy se někde objevíte, to je vaše rozhodnutí a vy jste se stal jeho obětí. Takže je to takový trošku i respekt a trochu i obava, nicméně facebookový profil mám, stejně jako Slováký deník má svůj profil, takže touto cestou se hrneme, stejně jako ostatní si hrajeme na to, kolik máme přátel, firemně, kolik lidí to sdílelo, bohužel nás tam žene doba, takže tímto směrem postupujeme i my. Jasně že to bývá dost často na přetřes na poradách vyššího vedení, kde se porovnávají čísla počty sdílení, přátel, kliků, přečtených zpráv na webu, nedá se tomu uniknout.

A ty další sítě, Twitter, Instagram?

Ne, to nepoužívám. Zatím o to nemám zájem, ale tím neříkám, že třeba je otázka krátké doby, kdy k tomu dojde, a nebude úniku. Spíš z pracovního hlediska.

Používáte nová média i ke kontaktu s přáteli?

Ano, dá se říct, že těch pár, řekněme čtyři nebo pět, kterým bylo umožněno... Spíš než informace o sobě, jako někde jsem byl, podívejte se, jak to tam vypadalo, tak je to šíření zpráv, zajímavých videí a odkazů, dívej se, doporučili mi, stojí to za vidění. My, ten okruh lidí, ten můj nejužší prostor, co se týká kontaktů, tak je to o tom, že chci sdělit něco, co je typickou ukázkou korespondující s mým názorem. A oni to mají taky tak. Takže tímto způsobem používáme ten Facebook.

Používáte chytrý telefon?

Jasně, k tomu jsme se už propracovali. Bylo to náročné, ale cesta je jednoduchá – vedení vám sebere starý tlačítkový a dá vám tento (*ukazuje svůj smartphone*) a hotovo. Týden se dáváte dohromady, ale už je to tři roky a jsem spokojený. Máme nepřetržití připojení, takže jsme online pořád a všude. Je to výborná věc, když stojíte v řadě, sedíte v autobuse, ve vlaku... Díky němu jsem schopen neustále vědět aktuální věci, když se cokoliv děje.

Také to, že jste pořád online, vnímáte spíše jako výhodu? Třeba můj otec už s tím má trošku problém, říká, že díky neustálému připojení vlastně nikdy neopouští práci, všechno musí splnit a poslat hned, protože je přece online připojen...

No já abych byl nedosažitelný, tak asi šest let musím jezdit na dovolené do zahraničí, kam jsem dřív nejezdil, protože jsem nepotřeboval, ale pak byla situace, kdy jsme byli na dovolené, a já část dovolené strávil telefonováním, protože všichni věděli, že nejsem v zahraničí, že mi můžou volat, a tak to dělali. Tak jsem si pak jednou řekl, že příští rok jedeme někam, kde už se mi nikdo nedovolá. Ale... člověk se stane závislým snadno a rychle, po nějaké době ten stres odpadl. Telefon je sice odstřižen, nicméně beru si k moři vždycky

Pavel Bohun

svůj komp a mám VPN připojení a dělám to tak, že večer, když přijde někde, víme, že máme hodinu na terase, před sebou Jadran a vím, že vyřeším těch třicet mailů, z toho je deset nebo dvacet spamových, že je vyřeším a že zpětně vidím, ale spíš je to taková pasivní kontrola toho, jak to funguje. Jakoby takové nahlížení, ale už ne že by mi volali a musel bych rozhodovat... A toto už mi vyhovuje, je dobré, že jednou za čas si nacvakáme naše servery, a zjistíme, co se tam stalo... To je výborné.

Máte tedy dva telefony, jeden služební a jeden soukromý?

Ano.

Jaký je váš vztah k Dolněmčí? Jste patriot? Dovedl byste žít někde jinde?

Jsem patriot. Dovedl bych žít i někde jinde, ale doma je doma. Doma nebude nikdy jinde.

Už jsme se toho trochu dotkli, takže vím, že obecní akce hodně navštěvujete...

Ano.

Organizujete některé?

Spoluorganizuju. Ale jsou to spíš aktivity (*důraz na slovo*). Já mám pod pojmem akce spojeno to, že pořádá někdo nějaký ples, divadlo. Já jsem do značné míry z pohledu novináře jednou nohou spíš na té oponentní straně, na straně obyvatel, ne na straně vedení obce. To znamená, lidé když mají problém, přijdou za mnou, protože nebyli vyslyšeni u starosty. Nepřišli by za mnou, kdyby věděli, že jsem jeho kamarád. Já můžu říct, že o tom napíšu. Když o tom napíšu, tak je situace, že mi starosta třeba volá a ptá se mě, proč jsem to napsal. A já mu trapně musím vysvětlovat, trapně, že to neví on, protože prostě mě oslovili lidé, protože chtěli, abych to napsal. A ti jsou mi bližší než on. Takže se dá říct, že některé aktivity, které jsem podpořil jak mediálně, tak třeba osobní spoluorganizací, se týkaly jaksí projektů nebo nápadů, které až poté, co byly vymyšleny, šly na obec, a ne vždy se setkaly s podporou. Týká se to zejména Hájku, což je v obci taková část, je tam pár stromů, kdysi tam byly bigbity a tak dál, je to udržované – neudržované, teď o tom vedeme spor, minulý rok se jedna skupina lidí rozhodla to uklidit, sami, obec nebyla z toho nadšená, protože jí to nikdo neoznámil, tak prostě ano, spor o to, jak má vypadat Hájek a jak by měl být využitý, to je takový neuralgický bod. Je to oblast, která je v obci teď už obklíčené rodinnými domy, před dvaceti lety ne, a proto vedení obce by tam nejradši nemělo nic, z jediného důvodu, aby si lidé nestěžovali. Stěžující lidi nás příští rok nebudou volit, takže to jsou špatní lidi. Náš zájem je, aby byli spokojení, aby byla většina spokojená. Takže z toho důvodu je nejlepší nedělat s Hájkem nic.

Starosta se tedy snaží nedělat s tím místem nic?

On tvrdí, že už nějaké projekty vymysleli, ale že na to nesehnali peníze, takové to klasické, že by z toho rádi měli park, ale zatím, zatím znamená šest let, už se s tím nic neděje, no a já a pár lidí tvrdíme, že je to zahozený prostor, za který by někteří byli strašně rádi, a navíc to ne vždy a kvalitně je uklizeno, nechají tam vyrůst třímetrové náletové rostliny, takže se tam nedá vůbec procházet, je to džungle, a o tom byl ten spor, který jsme loni nebo předloni měli. Zavolali mě, že tam jdou uklízet ...

Kdo vás zavolal?

Známí, kteří se pak dostali do zastupitelstva, pak z toho vznikla nějaká ta alternativní skupina... No a tam byly dřív bigbity, každý víkend se tam něco konalo, v letech devadesát čtyři až minus, no a my jsme tam chodili, to

byly roky, kdy jsme byli mladí, tak jsme k tomu měli vztah. A nám vadí, že to není náležitě obhospodařováno, že to tam prostě různě zbourali, zlikvidovali, aby tam nebylo už vůbec nic, žádná plocha...

Takže co jste se s tím prostorem snažili něco udělat?

No uklidili, aby byl průchozí, aby si lidé mohli ten les projít, protože ta náletová rostlina, to jsou keře a tama nešlo projít. Takže když se to vymulčovalo, tak tam zase zůstaly ty stoleté borovice a je tam normální les, člověk si tam zajde na houby... Ale protože oni zanedbali jedno to uklízení a najednou to bylo třímetrové a nedalo se tam vůbec vejít. Takže my jsme pouze poukázali na to. No a obec samozřejmě... Starosta byl proti, že jsme to nenahlásili, no a my jsme pouze reagovali, že když chceme něco udělat pozitivního, tak nemyslíme, že by bylo až tak nutné to hlásit. My jsme spíš měli obavy, že když to nahlásíme, týden dopředu, tak oni ve středu tam naběhnou a uklidí to sami, abychom my neměli argumenty... No a my jsme pouze chtěli ukázat na to, že tady je nějaký problém a že je potřeba se do něho nějakým způsobem položit a začít se o něm bavit. To je jedna věc, Hájek, pak jsou další aktivity, zrekonstruovala se silnice mezi Nivnicí a Dolněmčím, byly vykáčeny letité aleje třešní, no a my jsme začali, nebo já jsem součástí skupiny lidí, která se nechce smířit s tím, že ta silnice je jako na poušti, protože tam nejsou stromy, které tam byly, to byla tradiční alej a teď je to jakýsi prázdný, cizí kraj, no a my se snažíme najít způsob, jak aspoň část té aleje tam dostat zpátky. Udělat z toho normální, přirozené prostředí, které tady doposud všude bylo, že silnice byly lemovány alejemi stromů. No a pak je alej mezi Slavkovem a Dolněmčím – když vybudovali cyklostezku, tak padly poslední jabloně, tak ta snaha byla obnovit nějaké to stromořadí i tady. Takže to jsou ty aktivity, v kterých já se angažuju.

Jsou nějaké další?

Pak je to, protože jsem působil jako manažer a textař jedné kapely v Dolním Němčí, kapely Dagnes, a kapelník zemřel, před pár lety, na jeho počest bývalí členové kapely organizují takový rockový festival, vždycky jednu dvě větší kapely, tři nějaké menší, tak samozřejmě já jsem takovým mediálním spoluorganizátorem, takže i toho se pravidelně účastním, i na místě jsem vždycky. A tam se vždycky lidi z té naší generace a podobných zájmů setkají, to je jedna z mála akcí, protože tam už se žádné další zábavy nekonají. Před deseti lety jsem byl členem kulturní komise, kterou zřídila obec, a záměr byl, abychom pořádali zábavy v sále, který byl jinak využíván pouze k různým prodejům, a přísálí se využívají na svatby, oslavy, ale víceméně byl nevyužívaný. Takže my jsme před těmi deseti lety měli na starosti...

(rozhovor byl krátce přerušen spolupracovníkem redakce)

... Rok fungovala ta komise, organizovali jsme různé bigbity, bylo nás asi deset dobrovolníků. Neměli jsme z toho žádný zisk, měli jsme na starosti uspořádat tu aktivitu, jen obec chtěla, aby se tam něco dělo, abychom pro ty mladé něco dělali. Rok to fungovalo, pak to obec zrušila, protože už se jí to zase nějak nelíbilo... Takže ano, k tomu jsem měl vždycky vazby, pak jsem fungoval v té kapele... To je ten základ, kdy jsem začal působit v té kulturní oblasti v Dolněmčím, to je dvanáct let, a to je déle, než pracuji v novinách, z toho pramení to propojení s organizátorskou činností, protože ty lidi tam kolem vás pořád jsou.

Takže v Dolněmčí patříte k těm aktivnějším lidem?

To čelo jsou kamarádi, já jsem v té druhé vlně. Nejsem ten, co by přišel a organizoval, protože na to většinou nemám vůbec čas. Ale když oni řeknou – potrebovali bysme, tak tam prostě sedím a řešíme to. Můžu potvrdit, že s redaktorem Českého rozhlasu Petrem Slintákem, který je taky z Dolního Němčí, tak jsme minulý rok na konci srpna zorganizovali plavbu po řece Moravě a Baťově kanálu ve prospěch Malovaného kraje, minoritního periodika, které slavilo 50. výročí. Petr přišel s tím, že bychom ho mohli nějak zviditelnit. Takže

jsme uspořádali literárně-folklorní plavbu, víceméně zajistil jsem loď Morava, financování, sehnali jsme zapálené lidi, cimbálku, sezvali jsme výrazné osobnosti kraje... Cílem bylo zpopularizovat a zvýšit povědomí o Malovaném kraji, které by mohlo být konkurencí pro nás, Deník, ale není. My to vnímáme jako velice zajímavý doplněk, který tady funguje padesát let, je to opravdu minoritní záležitost. Takže ano, to uspořádali dva Dolněmčané.

Jak se ta akce povedla?

Vyšlo počasí, přišli všichni, co měli přijít, byli tam lidi z kraje, místní nadšenci, četly se tam věci ze starších ročníků Malovaného kraje, lidé recitovali, zastavili jsme se v Kostelanech nad Moravou, kde nás přivítala nejen obec, ale i jejich folklorní soubory, tam z toho žijou dodnes, protože tam nikdy žádná loď nezastavila, a my jsme to do toho zakomponovali... Jednalo se o čtyřhodinovou plavbu.

A od koho tedy vyšel ten první impulz uspořádat takovou akci?

Vzhledem k tomu, že se znám s Petrem Slintákem přes ty aktivity, kdy se různě angažujeme v tom, aby byla zeleň zelení, tak jako Petr má úchylku věnovat se solitérním stromům, které byly vždycky orientačními body, tak v rámci těchto projektů se setkáváme, on navíc podporuje folklor, tak se setkáváme i na takových akcích. Seznámil mě se šéfem kulturního institutu Rumunska, a na základě toho mám s ním dodnes velmi osobní vztah. A tak jak se setkáváte, bavíte se o různých věcech, tak přišla řeč i na tohle. To řekl Petr, co kdybychom něco vymysleli, abychom je zviditelni. Tak nějakou akci, a dospěli jsme k nějaké plavbě. No a od toho se to pak rozvíjelo, oslovili jsme šéfredaktorku Malovaného kraje a už byl pětičlenný organizační výbor, abychom to všechno nedělali my.

Má Dolní Němčí bohatý kulturní život? Děje se tam toho hodně?

V posledních letech bych řekl, že asi zřejmě ano. Funguje tam celá řada spolků – zahrádkáři, hasiči, mužský i ženský pěvecký sbor, i když ty vznikly až poté, co už v dalších obcích byly, ale to je jedno, teď už tam jsou taky.

Měla jsem na mysli kulturní život – akce spojené s Vánoce, Velikonocemi, folklorem...

Aha, no vzniklo tam několik neotřelých a originálních nápadů a aktivit, těmi jsou bezesporu pečení chleba ve Starém mlýně, kdy obec opravila starý mlýn, kde je stará pec, na trámu je rok sedmáct set několik, takže opravdu je to velmi stará usedlost a jsou tam funkční věci, a oni toho využili, oni znamenají mladí folkloristé, Dolněmčan, je tam pár zapálených a vzdělaných lidí, tak oni před pár lety tam rozjeli ty akce, že se rozhodli jednou za rok péct ty chleby. V pátek zamísí, někde nachystají těsto a celou sobotu pečou chleby, mají tam folklorní program, prodávají chleby... Je zajímavé se na to i dívat, ochutnat ten chleba, a nabalují se na to i další věci, vím, že tam jezdí lidi na kolech, sám jsem tam mnohokrát vyhledával různé typy lidí do článku, abych neměl každý rok stejné, takže vím, že tam přicestují i lidé kdo ví z kama.

To je jedna věc, vaření trnek v tom samém objektu, je tam uzpůsobené speciální zařízení z těch dávných dob, to dělají zase Tetičky, pěvecký sbor. Kdysi to dělali společně s Dolněmčanem, ale rozhodli se, že každý bude garantem jedné z těch akcí. Na dvoře je plac, kde můžou vystupovat soubory, je tam hospůdka, je to takový ideální komplet, lidi vidí, jak povídla vznikají...

Tak to jsou takové dvě zemité, originální věci, které vznikly tím, že lidi nebyli vybidnuti – běžte a něco udělejte. Oni sami řekli Pojďme něco udělat, udělali to a funguje to. Nechci to nějak shazovat, ale můj pohled

na takové věci ve spoustě věcí je takový, buď něco vznikne spontánně anebo něco vznikne, protože „vedle už to mají“.

A tady to podle vás bylo jak?

Nemám tolik důkazů, ale myslím si, že vedle už to mají, jinými slovy Klebetnice sú tam, Plkotnice sú tam, pojďme udělat taky něco... Nechci to nějak shodit, mnohokrát člověk je inspirován, tak si myslím, že takhle vznikl mužský i ženský pěvecký sbor, že bohužel nebyli ti první, ale nechali se inspirovat, ale zas na druhou stranu musím přiznat, že u těch ženských, tam to funguje úplně neskutečně – já měl možnost několikrát být v tom organizačním zázemí, když něco dělaly, tam je prostě vidět, že ty ženské, a celá řada z nich jsou vdovy, a tam je prostě vidět zápal, ono je to baví, ony se v tom vidí, určitě se na to i těší, z toho je cítit taková bezprostřednost. U těch chlapů, oni jsou teda distingovanější, ale cením si tam jiný přesah – obě části těchto seskupení se angažují i na pohřbech, když se zpívá na kůru. Jako malý jsem byl ministrantem a ty plačky na pohřbech jsem vnímal strašně negativně, ale ve chvíli, kdy se do toho vložil ten mužský pěvecký sbor, najednou je to o něčem úplně jiném. Dává to tomu obřadu takový důstojný ráz, na mě to má pozitivní vliv.

Existuje rivalita mezi sousedními obcemi, třeba Hlukem a Dolněmčím?

Ano, tak ale to je běžné, vždycky se to projevovalo na zábavách, tam se vědělo, že tamta skupina je ze Strání, ty skupiny byly vždycky vymezené – Hlučané, Lhoťané, Vlčnovjané... To byla přirozená rivalita.

Dneska se ta rivalita nějak projevuje?

Nemyslím si. Možná tím, že se nějaký starosta nechá vyštengrovat nějakým druhým – když se děje něco tam, tak chce udělat něco většího, jediné tak. Ale že by se hádali, to ne. Myslím si, že tím, že jsou propojení do těch různých mikroregionů, tak je to nutí být spíše partnery.

Jak se dozvídáte o tom, že se dějí nějaké akce?

Většinou se na ty věci doptávám už hodně dlouho dopředu. Víím, jednak ze zpravodaje, že se bude letos něco dít... U nás to funguje tak, že jsou jeden rok hody s právem, druhý rok jsou dožínky. To jsou dva takové rituály náročné na kroje. Tak mám přehled, už víím, jak to funguje, a když je něco zajímavého, tak mi dají vždycky vědět, funguje tam i Devil's Music Bar, což má zase úplně jiná skupina mých kamarádů, tak tam víím, že se objevují zase lidé z úplně jiné sorty... Díky nim jsem měl zase možnost potkat se s lidmi třeba ze Slovenska, zjistil jsem zase zajímavé a překvapivé věci.

Co jste zjistil?

No zjistil jsem, že někteří z nich strašně rádi jezdí k nám na Javořinu, že v Holubyho chatě mají kamaráda...

Dolní Němčí je známé česnekem, Baťou, ještě kvůli něčemu zvláštnímu je výrazné nebo navštěvované?

Třeba hody s právem jsou prvními hody na Slovácku. Konají se vždycky na začátku května, protože kostel je zasvěcený svatému Filipu a Jakubu a ti mají svátek začátkem května. Je to taky proto, že jsou to první hody po období půstu, takže jsou to první hody vůbec. Nikde nejsou hody dříve. Říká se tomu Salátové hody, protože zelený salát je první rostlinou, která je ke konzumaci, protože zcela jistě v Dolněmčí na hody se dočkáte salátu zeleného, hlávkového.

Celé Slovácko je hodně náboženská oblast, chodí i dnes v Dolněmčí hodně lidí do kostela?

Pavel Bohun

Relativně ano, asi už je v tom dneska vývoj, lidí, co navštěvují pravidelně bohoslužby, ubývá, tak jak samozřejmě je i přístup k životu liberálnější, to znamená ty konzervativnější přístupy, které zajišťovaly uchování víry jako u předků, to povoluje, tím pádem je ten únik od víry větší, ti mladí samozřejmě tím jak různě putují po městech, jsou na školách, tak ten pohodlný život je tady od tohoto způsobu odkláněn. Takže ano, ubývá lidí v kostelech, nicméně když se objevím v neděli na mši, jednou za čas, tak je relativně plný kostel.

Jak často chodíte do kostela?

Nechodívám pravidelně, ale chodívám občas a nejen v Dolním Němčí.

Po mši se většinou lidé před kostelem schází se známými, vyměňují informace... Funguje to tak i v Dolněmčí?

Tož, je to o tom, že to vlastně je fáze, kdy lidi odchází z kostela po mši, ano, buď se zastaví na chvíli se známými, večer zvonil umíráček, ráno po mši se dozvím, kdo umřel. Nebo jdou na hřbitov, tam se také spolu baví, nebo jdou spolu z kostela. Do kostela společně lidi tak často nechodí, nicméně z kostela ano. Takže se dá říct, že je to jakýsi konverzační prostor, ještě pořád.

Slovácko je vyhlášené i folklorem a kroji, zapojujete se do toho nějak?

Ano, mám kroj, ale už jsem v něm chvíli nebyl, nevím, jestli bych se do něho dostal, nicméně ano, mám svůj vlastní kroj i boty...

A chodíte třeba na hody v krojovém průvodu?

Účastnil jsem se dožínků jednou, párkrát jsem byl na hodech v kroji, když byly hody s právem, a díky tomu, že jsem byl v kroji, jsem se setkal i s papežem Janem Pavlem II. na Velehradě. To jsou moje zážitky přímo související s krojem. Kdybych nebyl v roce 1990 na Velehradě v kroji, díky tomu, že jsme byli v kroji, dostali jsme se někam, kam se normálně z těch dvě sta tisíc lidí nedostali, no a po mši nás nakvartýrovali do nějaké chodby, protože jsme byli v kroji, ani jsme nevěděli, co bude, no a pak jsme zjistili, že ... Jan Pavel II. tudy procházel na oběd a vítal se s každým, kdo tam stál v tom kroji.

Zapálený folklorista tedy ale asi nejste.

Jsem podporovatel, nebyl jsem nikdy aktivní, nikdy jsem nebyl členem folklorního souboru, ale rodina to vždycky podporovala, já i moji dva bratři máme kroje, a je-li potřeba... Když zemře mladý svobodný člověk, tak jeho ročník jde v kroji. Takže člověk nikdy neví, kdy bude osloven. Ale ke kroji mám velmi silný vztah už od babičky.

S folklorem hodně souvisí i dechovky, cimbálky, hrajete na nějaký hudební nástroj?

Nehrál jsem nikdy, hrál jsem jen fotbal jako žák a dorostenec.

Jak jste na tom s nářečím?

(předvádí nářečí) Tož... Tož. Dá se říct, že ano, mluví se tam...

Ale na vaší běžné řeči už skoro není poznat, odkud pocházíte, je to záměr?

Pavel Bohun

Trochu jsem se od toho oprostil, protože osm let jsem prožil v nejspisovnější části Československa, a to je ve Zlíně, všude jinde bylo nějaké nářečí. Dá se říct, že ten Zlín mě trochu vycepoval, že jsem se začal ovládat a nepoužívat ten přízvuk a měl jsem s tím přízvukem problémy na pionýrských táborech, kam jsme jezdili s bratrem, do severní části Moravy, a tam jak jsme spustili, tak z toho byli všichni smíchy vedle.

V obci ještě nářečí převládá?

Ano, tož, dá se říct, že ti starší ještě tak mluví pořád, u těch mladších už je to méně patrné, nicméně u lidí, kteří bydlí v Dolněmčí a mají tam práci, tak ho používají víc, nemají důvod mluvit jinak.

Zajímáte se o obecní politiku, chodíte k volbám?

Ano, jednou jsem byl i místopředsedou volební komise, dvakrát jako člen volební komise. Takže ano, i aktivně.

Kandidoval jste někdy?

Vždycky jsem odmítl. Posledních deset let je to proto, že jsem novinář. Ne že bychom to měli zapovězeno, nicméně ztratil bych na té regionální úrovni svou neutralitu, objektivitu, byl bych zahrnován do nějaké skupiny lidí, a to nepotřebuju.

Z jaké strany přišla nabídka, abyste kandidoval?

Ze všech, kromě komunistů. Za tu dobu mě oslovili všichni. Lidovci, ke kterým inklinovala moje rodina, a je stále silně lidovecká, tak z tama několikrát, a pak i ostatní skupiny, které v průběhu těch dvaceti let různé vznikly a působily, tak mě oslovily a já vždycky odmítl.

Jak často se jdete podívat na zasedání zastupitelstva?

Musím přiznat, že nabídky dostávám, ale málokdy se tam dostanu tak brzo, protože nemám věci poslané do tiskárny.

Na webu jsou ale většinou zveřejňované zápisy ze zasedání, sledujete to pak zpětně?

To já už si pak spíš nechám přeložit od těch známých, kteří sedí v publiku, tak mi řeknou, co se tam řešilo, co bylo důležitého, co méně a tak dál.

V Dolněmčí je zajímavé, že máte stejného starostu dlouhou dobu, asi dvacet let, ale nedávno se proti němu prý začala formovat opozice...

Ano, dá se říct, že byla teď za ty roky nejvýraznější, v posledních komunálních volbách. Vlastně z jedné takové aktivistické skupiny vzniklo tady to seskupení Dolněmčané.cz, které nakonec se přetavilo v politickou stranu, já jsem byl jeho součástí, ovšem jen do chvíle, než jsem se dozvěděl, že seskupení vzniklo, abychom dál šli jako politická strana do voleb.

A to jste nechtěl?

Ne, to jsem z tama okamžitě odešel, protože můj zájem takový nebyl. Ale byli tam i jiní, kteří s nimi dál nepokračovali, protože jsme chtěli na věc upozorňovat a ne nějak... A já už vůbec z toho svého titulu, že jsem novinář, jsem nechtěl přijít o nezávislost.

Proč jste nechtěl jít dál, do politiky?

Protože jsem se nikdy neztotožnil se vším, čím se ty strany prezentovaly. Vždycky tam byla řada věcí, se kterou jsem nesouhlasil a kvůli které bych měl asi problém říct, že jsem jeden z nich... Když se nebavíme o tom, že jsem novinář.

Zmiňoval jste nějaké problémy v obci – s Hájkem, alejemi... Znamená to, že jsou mezi vedením obce a občany konflikty?

Ano, v této věci jsou mezi aktivisty, kteří podporují obnovení alejí, vyjasnění budoucnosti a zformování podoby Hájků, tak v této věci jsme v ostrých konfliktech a to starosta naprosto... On toto vidění nepodporuje, on naopak si myslí, že stromy kolem cest jsou špatné, protože jednak se o ně musí starat, teď už je kus cyklostezky jejich prostorem, o který se musí starat, takže z toho vyplývá, že by se museli starat i o stromy a věci, které z toho stromu budou... dělat problémy na cyklostezce, takže to on nechce přidělovat práci a taky ty stromy jsou nebezpečné pro řidiče – to je jeho argumentace. My, nebo lidé, kteří to prosazují, aby se to vrátilo do té původní podoby, a dědictví otců jsme uchovali dalším generacím, tak to vidíme jinak, vnímáme v tom jakýsi ráz krajiny, který tu byl a najednou není... Je to konflikt náhledů, technokratického, starosta je ten, a to je možná na škodu, když je člověk delší dobu ve funkci, udělá celou řadu dobrých věcí, postaví spoustu objektů, zrealizuje projekty, ale nevýhodou je, že po těchto dvou desítkách let začíná být přesvědčený, že z tohoto důvodu má „nažito“ a má tím pádem větší pravdu než ti oponenti, no a tak se k tomu staví. No a taky čím víc má pocit, že je nepostradatelný.

Takže existuje nějaké pnutí mezi starostou a ...

(respondenti mi skočí do řeči) Ano, takové pnutí tam určitě je. Dva lidé se dostali přímo do zastupitelstva, ale ne přímo z té partaje Dolněmčané.cz, jeden člověk, shodou okolností ředitel školy v Horním Němčí, Břeťa Lebloch... A Petr Slinták byl také v hnutí Dolněmčané.cz tak jako já, nicméně tak ve chvíli, kdy se přetavili ve stranu, odešel, ale na rozdíl ode mě on jako rozhlasový žurnalista kývl na nabídku KDU-ČSL, šel za lidovce do voleb a dostal se také do zastupitelstva. Zároveň s tím Leblochem mají na tu krajinu jiný názor, než má vedení obce, ne technokratický.

Takže ona opozice jsou pánové Slinták a Lebloch?

Ano, dá se říct, ale starostova partaj zvítězila naprosto přesvědčivým způsobem, snad nejpřesvědčivějším za poslední roky, tak oni tam nemají moc velké šance prosadit něco z pozice zastupitelů, protože žádnou nemají. Drtivou většinu má starosta, takže tam není co řešit. Ale mohou zkoušet věci navrhopvat, kdesi cosi, o ten krůček jsou dál.

Jak silnou podporu má tato opozice mezi občany?

No ty volby ukázaly, že drtivou podporu má starosta. A hlavně teda, starosta se vždycky uměl obklopit, a to dělá dobře za ty roky, takovým sortimentem lidí, který byl zaměřený a oslovoval různé skupiny obyvatel, takže byla to vždycky i chytře postavená kandidátka, která ty hlasy získala, zasáhla většinu, a pak byl klid. Pak se vládne dobře, je pohoda. Takže jsou tam opozičníci, ano, ale ani zdaleka se tak nechovají, protože už není předvolební boj a jsou tam jenom dva. Tak se zase uskromnili a vystupují normálně, seriózně, a snaží se konstruktivně některé věci navrhopvat, sunout, sami organizovat, některé nekonfliktní procházejí i přes tu starostovu většinu, no a ty konfliktní neprocházejí, prostě starosta stanoví, že to prostě ne, a všichni ostatní mu nechtějí oponovat, takže nejdou, i kdyby třeba možná podpořili, ale nejdou proti starostovi.

Zajímají se občané Dolněmčí o obecní politiku? Chodí na zastupitelstva?

Na zastupitelstvech bývá obecně málo lidí, v publiku, tak deset, patnáct, maximálně dvacet, to bylo snad jednou... Z tohoto pohledu těžko říct, asi jo, ale ono je strašně těžké někoho nutit do uvažování o komunální politice, přemýšlení, jak by to mohlo být, když máte všechny silnice nové, máte předělané všechny restaurace, které byly v držení obce, máte překopanou kolu zateplenou, s byty, které jsou k dispozici pro ty méně ekonomicky činné lidi, máte domov důchodců... Skutečně toho za dvacet let vzniklo pod taktovkou Františka Hajducha... I můj strejda z Velehradu říkal, já strašně rád jezdím do Dolněmčí, protože tam je to prostě úplně luxus všechno, to u nás na Velehradě muselo trvat dvacet pět let, aby se tam začalo něco dělat. Takže ano, ti, co jsou na ten první efekt, na to, co oko vidí, musí pochválit, tady se nedá nic namítnout. Teď překopali ještě hřbitov a to udělali tak excelentně...

Jestli mám dobré informace, zrovna ta oprava plotu u hřbitova vzešla z aktivity občanů, je to pravda?

Ne, to dělala firma. Firma stavěla zídku znova. Tam docházelo k prolínání vody, byly problémy s tím, že když se kopaly hroby, tak se tam ta spodní voda vždycky hrnula, no a oni museli vytvořit systém, kdy odvedli spodní vodu ze hřbitova, a to už byl základ k tomu, aby tam vznikla zámková dlažba, aby vyměnili staré stěny, postavili novou bránu... A udělali to dobře.

Zajímáte se i o národní politiku? Víc než tu komunální?

Určitě. Asi víc tu národní, nebo spíš celosvětovou.

Jak dlouho jste šéfredaktorem Slováckého deníku?

Od roku 2009, od ledna.

Funkci jste přebíral po Martinu Nevyjelovi z Hradiště, předtím jste tu pracoval jak dlouho?

Postup byl takový, že jsem 1. září 2004 nastoupil do Slováckých novin, týdeníku, který se v průběhu půl roku přetavil v Deník, takže od 1. dubna 2005 jsem pracoval už jako redaktor Deníku, tehdy ještě pod vedením Jiřího Jilíka, do roka Jilík odešel, protože už měl důchodový věk a ten deníkový styl byl naprosto nepřijatelný pro jeho chápání, takže já jsem po dvou letech se stal editorem, takže jsem v 39 (*letech*) začal dělat editora a zároveň zástupce Nevyjelovi, a po dalších dvou letech dochází k atomizaci regionálních periodik, začíná vznikat Naše adresa, a do té byl zlanášen náš tehdejší divizní šéfredaktor a na jeho místo šel do Olomouce právě Martin Nevyjel, 1. ledna 2009, a vlastně já jsem nastoupil na jeho místo, nicméně on sám je Hradišťák a jeho jméno je tím pádem se šéfredaktorstvím Deníku stále skloňováno, protože spousta lidí si těžko překládá jeho pozici šéfredaktora Deníku dvou krajů. On působí v Olomouci, tady se pohybuje často, jsme ve velmi úzkém kontaktu.

Pracoval jste i v jiném médiu, než je Deník?

Já jsem publikoval, než jsem do Slováckých novin nastoupil, tak jsem publikoval v různých periodikách, protože jsem psal povídky a básně, pak jsem působil v Literárním klubu do roku 1990 ve Zlíně po návratu z vojny, no a od roku 2000, protože jsem mezitím postavil barák a měl jsem jiné aktivity, a pak jsem v roce 2000 začal zase inklinovat ke psaní, začal jsem psát texty, básně, publikoval jsem v Mladé frontě, posléze v Malovaném kraji, pak ve Slováckých novinách, to ale už byly zpravodajské články, no a Bílé Karpaty, to je takový měsíčník, tam jsem měl pár článků. No a v roce 2004 už jako externí dopisovatel Slováckých novin jsem pak nastoupil sem, poté co jsem skončil v design centru, respektive v pomalu končící firmě Baťa

Pavel Bohun

v Dolním Němčí, které se zredukovalo na hrstku lidí, tak jsem se rozhodoval, co budu dělat, jestli se budu věnovat tomu, kde jsem působil celoživotně, nebo se pokusím žít tím, co dělám mimo. Tak jsem nastoupil do této oblasti.

Takže novinářinu vystudovanou nemáte?

Od roku 2007 do roku 2010 jsem studoval žurnalistiku na Palackého univerzitě v Olomouci, to bylo právě v té době, kdy jsem byl zástupce Nevyjelův, takže časově jsem měl možnost se tomu věnovat. Ale mám šest semestrů, vzhledem k tomu, že pracuji v těchto novinách, tam bylo podmínkou...

(rozhovor krátce přerušen příchodem redaktorky)

Došlo k tomu, že jsem nesplnil podmínku, nedal jsem dohromady bakalářku, poněvadž jsem na ni neměl čas. Takže celé tři ročníky mám splněné, jediné, co mi chybí, je státnice a bakalářka.

Trochu vím, jak to v Deníku chodí, ale co přesně vaše funkce obnáší?

Šéfredaktor dělá pozici vedoucího vydání, tady u nás jako v jediném Deníku mám dvě přílohy, ve středu a v pátek, takže plánuju tyto týdeníky, organizační chod, všechny ostatní věci, plány, témata... Pak je spolupráce s krajskou redakcí... Je týdenní plán, redaktoři mají za úkol do pondělního večera poslat celotýdenní nabídku věcí, které budou psát, hlavních, otvírákových, s tím, že já ten plán dopiluju a rozešlu, naplánuju ten týden i v souvislosti s krajskými a divizními.

Jaké výhody vnímáte v souvislosti se svou funkcí?

Tak jako určitě, ty akce i kontakty, ale to je formální věc, lidi jsou k vám samozřejmě otevřenější, ale to je asi tak všechno, jinak je to neskutečná hromada práce a povinností, deset hodin denně je takové minimum, které tady člověk musí strávit, aby to všechno stihl.

Baví vás práce?

Kdyby mě to nebavilo, tak už tu dávno nejsou *(směje se)*. To by nedělal nikdo jen tak.

Jaká nová média v redakci používáte?

Určitě ten Skype na domlouvání, jsme na Facebooku *(Slovácký deník)*... E-mail už nové médium není, web taky ne... Ale snažíme se držet krok, je to nezbytné.

Jak často píšete o Dolním Němčí?

Musím přiznat, že jsem psával častěji, ale za těch deset let už jde o takové notorické opakování těch aktivit, že už pak člověk má problém najít takové uchopení, aby ten text nebyl stejný jako v předchozím roce, takže proto toho ubývá. Mluvím teda o těch tradičních akcích kulturního typu. Bylo teda pár akcí, které jsem psal i kontroverzních, to byl úklid toho Hájku, psal jsem i několik článků o firmě Baťa, obzvlášť po další vlně propouštění, velmi nelibě to nesli, protože ty články byly kritické, ovšem v balíku toho, co bylo o Dolním Němčí napsáno, těch kritických věcí zase tolik nebylo. Důvody byly takové, že nebylo ani tolik stěžovatelů. Ale ve chvíli, kdy byli, tak jsme se toho normálně chopili a psali o tom.

Nevnímáte třeba zrovna ten článek o Hájku jako určitý konflikt zájmů, pokud jste se v tom sám angažoval?

To bylo trochu jinak, ne že jsem se v tom angažoval a potom o tom psal. To bylo o tom, že za mnou přišel jeden, Lebloch, tehdy ještě aktivista, a říká, my zítra uklízíme Hájek, nechtěl bys o tom něco napsat? No a já, nebyl jsem si vědom jiných souvislostí, tak jsem řekl jo, to mě zajímá, Hájek mě vždycky zajímal. Protože já už o něm psal před pěti lety, jak upadal, že si na to stěžovali, že tam chodili feťáci... Já jsem se k tomu po pěti letech zase jenom vrátil, jenom formou toho, že konečně se našel někdo, kdo ho uklidí. No a obnažil jsem celé věci, zjistil jsem, jak to je, že ta obec to dvakrát za rok uklízí... Prostě napsal jsem zpravodajský (*důraz na slovo*) článek, který nebyl jako kritický, on pouze konstatoval, co se děje. Že ti přišli, řekli mi, proč přišli, že mu vyčítají, on řekl, to není pravda, napsal jsem... Prostě normální článek, vyvážený.

A jaké byly na článek reakce?

No ze strany starosty negativní už proto, že jsem ho vůbec psal. Ovšem reakce na to, jak byl napsaný, nebyla negativní. To řekl, to bylo všechno tak, jak jsme řekli... Ale jaksi vždycky jsou negativní reakce, už když přijdu, že budu o něčem psát – proč?

Takže jak často se Dolní Němčí objevuje ve Slováckém deníku?

Bývalo to častěji, třeba každý druhý týden, protože se tam pořád něco dělo, na co mě tahali, a když mě na něco tahají, ať je to kdekoliv, strašně nerad dělám, že bych z tama něco nenapsal. To už je deformace. Takže já i když aktivně se někde objevím, a i když tam nikdo není schopen najít regionální přesah, tak já to vždycky napíšu tak, aby tam přesah byl. Že to není proto, že by si člověk řekl, píšu to o tom, protože mě tam pozvali, ale protože tady su, tak je mně líto o tom nenapsat, protože se něco dělo.

Dneska je to tak, když odhlédnu od pozvánek, tak jednou za měsíc, tři týdny.

Jaká témata převažují?

Kulturní akce, většinou jsou to určitě kulturní akce.

Kdo má ve vaší redakci na starosti oblast Brodsko, do které spadá Dolní Němčí?

Já. Protože z tama pocházím, tak jsem řekl automaticky, ty pocházíš z Hluku, budeš dělat Hluk. A pokud tam byly kontroverzní věci, byla v Dolněmčí záležitost, kdy opilý policista se vyboural v autě a zranil lidi, já jsem do toho šel a bylo to velmi nepříjemné, protože s tím člověkem se potkávám a on byl odsouzen, byl viníkem dopravní nehody a bylo to nepříjemné ze začátku. Ale máme to nastavené tak, že pak byla další věc, kdy byla těžká bouračka u Nivnice, kde zahynuli tři moji kamarádi, tak já jsem tehdy byl nemocný, ale byla zásada, že já o tom nemůžu psát.

Protože to byli vaší známí?

Ne ani ne, ale že to není vhodné, rodiny byly propojené, takhle to není vhodné. Já jsem měl velké podrobnosti, takže to fungovalo tak, že na druhé straně telefonu byl Martin Nevyjel a tomu jsem to všechno diktoval. A napsal to on. To prostě... To je příliš citlivé téma, i řekněme osobně, ale hlavně teda ty rodiny... To prostě... By neměl psát člověk z té obce.

Máte teda tuto oblast na starosti, ale když jde o citlivé téma...

Mám to na starosti a kdyby bylo, to téma se vyskytlo jednou, a podruhé jsem se tomu nevyhnul a pak jsem toho litoval, nebo litoval ve smyslu, že ... prostě (*přemýšlí*) ... No že to bylo takové jako citlivé s tím policajtem,

Pavel Bohun

to byla série článků, to nebyl jeden, no a jako... Jeho tata mě skoro napadl, ale nenapadl, no a dotyčný mě taky skoro napadl.

Napsal byste to znovu?

Ne že bych o tom nenapsal já, ale psali bysme to, jen někdo jiný, protože je to blbé. Protože vy do toho táhnete nejen sebe, ale i třeba maminka měla problémy, protože se s ní maminka toho dotyčného přestala bavit, a že ji učinila viníkem za to, a prostě celá řada komplikací úplně nesmyslných. Je-li to možné, tak by bylo dobré to udělat jinak, aby to psal někdo jiný, ne z té obce.

Jaké zdroje z Dolního Němčí využíváte?

V případě, že si stěžují, ano, stěžovatel musí být podepsán. Ale pak jsou i ti ostatní, všechny další, obec, jednoznačně, pak jsou zástupci spolků, jako lidi relevantní, z oblasti zeleně, je tam dlouholetý specialista Miloš Šťastný... Já když píšu o zeleni, když jsem psal o tom, že během jara předloňského zmizelo 350 topolů, a pak jsem napsal související věc o tom, jaká je historie topolů, protože jsem objevil ženu, která je sadila v padesátých letech, tak jsem zjistil... Tak vím na koho se obrátit.

Jak vybíráte témata z oblasti?

Je to různé, ale většinou se to doslechnu. Já nevím, třeba v hospodě mně řeknou, a to je úplně nejčastější zdroj, že se člověk dozví a pak už si to prověřuje.

Jaké téma převažuje?

Určitě kultura, případně nějaké aktuálky.

Zabýváte se i politikou v souvislosti s Dolněmčím?

Myslím, že politika se kromě toho předvolebního Hájku ani nedělá, tam není co psát.

Jaká je komunikace s představiteli obce?

Normálně, on je poměrně pružný, rychlý, ví, že volám, že potřebuju něco dát do novin, tak mně to nahlásí, určitě bez problému. Samozřejmě známe se osobně, tykáme si, nicméně ví, že působím v aktivitách, které jsou jakoby opozičně laděny, prostě že mám názor na některé věci prostě jiný.

Ale sám má asi zájem, aby se o obci mluvilo a psalo.

To ano, ale on ví, že je mu to prd platné, že když dojde k něčemu, že já o tom stejně napíšu, o tom se kolikrát přesvědčil. On má jedinou možnost prostě mít normální vztahy, ale on je takový i povahově, není konfliktní, ani nějaký servilní.

Zajímají se lidé z obce o to, co se o nich píše, máte nějakou zpětnou vazbu?

Ano, určitě ano. Když se něco objeví, tak oni už hned samozřejmě, ty reakce jsou okamžité.

Dávají vám tipy na články?

Občas, ano, tetičky a starší lidi dojdou přímo a řeknou, a ne vždy je to... Občas je to hloupost.